

Nikome ne prepuštajte kontrolu nad svojim mislima i sve će biti u redu

Krešimir Mišak

Već sam pisao o nedefiniranom osjećaju stezanja obruča oko nas. Ponekad se zapitam kako je moguće da se uopće se nikom ne čini da će ikada stvari krenuti na bolje. Na temelju raznih naznaka čini mi se da je taj osjećaj beznađa globalan, a ne vezan tek uz Hrvatsku.

Svi smo u istim govovima, to je jasno, mada su me u školi učili da svijet cijelo vrijeme napreduje, da znanost napreduje, da društvo napreduje – a kad ono, od silnog napretka ljudi sve zgrčeniji, ustrašeniji, bolesniji i depresivniji. Globalno gledano, umjesto da je sve manje, zapravo je sve više gladnih, beskućnih, bolesnih i slično. Izraženo u hladnim brojkama, nisam to izmislio. Pljuc na takav napredak. Tu zapravo napretka i nema, to je nazadak. Jer ili si sretan ili nisi, samo se to računa.

Dakle, kao i obično, a već i rečeno, imamo opcije odgovora: a) stvari spontano idu na gore i b) netko se silno trudi na ih usmjeri na gore. Zbog odgovora 'B' kod ljudi i nastaje taj sve univerzalniji i sve prisutniji, i nedefinirljiv, osjećaj stezanja obruča, narodski rečeno – osjećaj da te netko jebe u zdrav mozak.

Ali da se ne bismo zavaravali, niti odgovor 'A' u srži nije različit. Postavimo stvari ovako: Ako svijet stalno ide na gore po pitanju sreće za njegove stanovnike, onda znači da su da vladajuće garniture, društveni sustavi i njihovi misaoni obrasci koji upravljaju svijetom – potpuno nesposobni i potpuno pogrešni. A opet, očekujemo da oni smisle neko rješenje. U slučaju takve vizure, zar postoji još netko tko misli da te iste garniture i sustavi mogu iznjedrati ikakvo rješenje ili neki smjer boljitka za ljude?

Opći osjećaj stezanja obruča (koji nije prisutan samo kod onih sretnika čiji bih si mozak rado posudio na koji dan da se malo odmorim) nije više baš ni nevidljiv. Uopće ne. Već poprima jasno vidljive oblike elektroničke centralizirane totalitarističke države. Svi elementi već pomalo sjedaju na mjesto. Ja ih viđam stalno, a neke od tih crtica prenijet ću u ovom, a možda i u idućem postu, ovisno o tome koliko ispadne dug.

Male vijesti su mi oduvijek bile najzanimljivije. Recimo, vjestica je prenosila da je Spiegel Online izašao u javnost s tvrdnjom da je Andy K, kao službenik Applea, od prošle godine intenzivno surađivao s tajnim službama u SAD-u na razvoju protuobavještajnog softvera Coin. Riječ je o programu kojim se, pisalo je, želi ubrzati utvrđivanje veza između korisnika na socijalnim mrežama, a Coin bi se koristio i kako bi se protuobavještajni agenti mogli jednostavno koristiti desecima lažnih identiteta na tim mrežama. O tome je pisao i Guardian te naveo da je tomu cilj „širenje protuameričke propagande“. Apple nije odgovorio na Spiegelove upite, a Spiegel se pozvao na desetke tisuća mailova koje su razmijenili Andy K. i agenti, a koje su objavili hakeri nakon provale u servere tih agencija.

Osobno vjerujem da društvene mreže imaju prvenstveno obavještajnu svrhu. Jedna naš stari i ugledni fizičar ispričao mi je kako je poznao jednog drugog fizičara u bivšoj istočnoj Njemačkoj, s kojim se na raznim simpozijima i prijateljski. Jednog dana saznao je da je uhapšen zbog špijunaže tj. suradnje sa stranim obavještajnim službama. Nakon pada berlinskog zida ga je sreo, kad je čovjek opet bio slobodan, pa ga upitao je li doista surađivao sa službama i kakve im je podatke davao. Neke tehničke ili znanstvene, pretpostavljao je. No, njemački fizičar mu je rekao da ga nitko nikad ništa nije pitao o znanosti i tehnologiji već su strane agente zanimale naizgled banalne stvari: o čemu ljudi razgovaraju u kafićima ili na ulici, kako prosječni čovjek razmišlja ili osjeća o ovome ili onome...

To je zapravo oduvijek ono što je zanimalo špijune kroz povijest – puls ljudi. Kako se osjećaju, što razmišljaju.

Kad samo pomislim koliko je Facebook olakšao posao obavještajnim službama! Jer i sam sam ga iskoristio u vlastite obavještajne svrhe, jednom kad me jedan čovjek zamolio neku uslugu. Da bih saznao ima li kakvu skrivenu namjeru, otišao sam na njegovu Facebook stranicu i odmah uočio popis njegove omiljene literature iz koje mi je bilo potpuno jasno kako razmišlja i na koji način želi iskoristiti. Trebalo mi je ukupno pet sekundi. Vjerujem da je sličan zadatak obavještajcima proteklih desetljeća bio mali teži – zato su se i raspitivali o onim pitanjima koja je njemački fizičar nazvao banalnima. Naravno, informacija nikad nije banalna, ona je uvijek pokazatelj šire slike.

Kao što je to i informacija da je vlasnik Facebooka Rupert Murdoch, Elitin igrač do srži, kojem je jedno od važnih zaduženja bilo postavljati britanske premijere kroz medijske kampanje u svojim tiskovinama.

ZATOČITE IH U ŠKOLI

Ljudska priroda voli igru. Zato mi je guranje silnih podataka u glavu, traumatični i frustrirajući postupak koji svakodnevno pratim recimo kroz svoju kćer koja je krenula u prvi razred gimnazije, uvijek predstavljalo misterij. Učio sam s njom desetke stranica raznih predmeta (to zajedničko učenje ona ispravno naziva „utuvljivanje“) i već nakon par dana konstatirao da sam sve do jednog zaboravio. A doista nisu ni važni, sva ta imena i godine s lakoćom se može pronaći u enciklopediji, kad god zatreba. Čemu onda to mučenje?

Stvari su postale jasnije kad sam saznao za pojam „zatvorenika lijeve polutke mozga“. To je ona analitička polovica, koja svijet vidi u dijelovima, dok je desna ona koja ga vidi kao cjelinu, koja je zadužena za naša umjetnička djelovanja, koja nas spaja s temeljnom nepodijeljenom stvarnošću. Onom u kojoj smo svi jedno. Našem mozgu je potrebna ravnoteža te dvije polutke, ali je očigledno da se sustav trudi potisnuti desnu polutku i izdresirati lijevu polutku. Potom, na testovima, sustav zapravo ne testira `znanje` nego koliko je uspio u zatočenju ljudi u lijevu polovicu mozga. Pa nije ni čudno da se trudi s tim započeti što ranije, dok se kreativnu igru, koja je u nadležnosti desne polutke, želi uništiti što ranije.

Zato ćemo sve češće čitati vijest nalik ovoj: „Prijedlog poslodavaca -Osnovna škola trebala bi trajati devet godina“. U prvoj rečenici je pisalo: „Mnogo bismo dobili kada bismo osnovnu školu produljili njezinim započinjanjem godinu ranije.“

Uvijek se zapitam tko je taj `mi`. Jer `mi-ljudi` ili `mi-djeca` time ne bi dobili ništa osim još više muke, terora i frustracije, a izgubili bi jednu od najljepših stvari u životu. Ali `mi-Elita`, ti porobljivači ljudske svijesti, svakako bi bili na dobitku, jer bi se robove oblikovalo već od najranije mladosti. Nastavak tog prijedloga za par godina mogao bi glasiti: „Mnogo bismo dobili kad bismo djecu što je ranije moguće oduzeli od roditelja i odgajali u obrazovnim ustanovama.“ Vijest je još predlagala uvođenje male mature, tako da ne pate samo oni koji završavaju srednju školu, nego i oni koji završavaju osnovnu. No, tamo neki tip, predsjednik HUP-ove Udruge poslodavaca u obrazovanju smatra da bi mala matura „vrlo rano razvijala osobnu odgovornost i drukčiji sustav vrijednosti kod učenika“. To bi moglo biti točno, samo je pitanje želimo li taj „drukčiji sustav vrijednosti“. U vijesti je pisao i zabrinjavajući podatak da „u reformi obrazovnog sustava aktivno sudjeluje i privatni sektor.“ Naježio sam se. Privatni sektor je eufemizam koji ne obuhvaća postolare, autolimare ili vlasnike malih dućana nego predstavlja glas korporacijskog duha. Isprika je očekivana – „prilagodba

školstva potrebama gospodarstva.“

Zašto ga radije ne bismo prilagođavali potrebama ljudi?

TKO PUŠI TAJ POPUŠI

Zato jer želje i slobode ljudi nikoga ne zanimaju. O tome je zorno svjedočila vijest da su gradske vlasti New Yorka zabranile pušenje na ulicama, parkovima, trgovima i plažama. „Ovoga ljeta građani i posjetitelji New Yorka moći će uživati u svježem zraku u parkovima, a na plažama neće morati sjediti među opušcima“, izjavio je dobronamjerni gradonačelnik Michael Bloomberg i ušao u povijest apsurdnih izjava. Pušači su gušili šetače u onim divovskim newyorškim parkovima?

Bullshit.

Zabrana pušenja odnosi se na 1700 newyorških parkova i 23 kilometra plaža, pisalo je dalje, a pušenje će biti zabranjeno i na Times Squareu. Gradski redari kažnjavat će sa 100 dolara pušače koje uhvate. „Samo u totalitarnim društvima imate ovakve oblike zabrana“, smatra Robert Jackson, demokratski vijećnik iz Harlema.

Točno.

Uviđa li Robert da i sam živi u totalitarnom društvu ili će se nastaviti čuditi otkuda totalitarne mjere u demokratskom društvu? Ili će možda tu činjenicu prihvatiti tek kad vlasti nekih američkih gradova ostvare naredne korake koji su u vijesti najavljeni, a to je zabrana pušenja u stanovima i kućama.

U SVIJETU KAMERA

Ne nedostaje takvih novosti ni kod nas, o čemu nas je obavijestila vijest naslovljena „Kamere na svakom kutu – Big Brother stiže na zagrebačke ulice“ iz rujna 2011.“ Pisalo je da će „središte Zagreba uskoro postati jedan veliki Big Brother. Na 75 lokacija, na svakoj po tri, diljem Grada postavit će se 225 kamera koje će snimati nesavjesne vozače, ali i grafitere zbog kojih središte Zagreba izgleda kao Bronx.“ Mislim da više neću kopati nos na ulici.

A na web-potalu HRsvijet u studenom 2011. osvanuo je naslov „Totalni nadzor u Nizozemskoj pokazuje smjer Europske unije i projekta Indect“

Tekst se bavio sustavom za nadzor građana „koji se trenutačno vrlo decentno i neprimjećeno uvodi po Europskoj uniji“. Pisalo je da je Nizozemska krenula izgrađivati nadzornu mrežu za projekt 'Indect', a tekst naslovljen „Europska unija priprema najveći udar na slobodu pojedinca u povijesti čovječanstva – Indect“ davao je i detalje.

Tekst je počinjao zamišljenom situacijom – noću šetate po gradu pa gledajući na vaš sat shvatite da kasnite na autobus. Odlučite potrčati, kako biste stigli na kolodvor. Iznad vas kruži bespilotna letjelica, koja skenira vaše lice i odmah sazna tko ste vi. Letjelica podatke pošalje na jedno središnje računalo koje uspoređuje sve druge informacije o pješaku. Gdje je bio u posljednjih nekoliko tjedana, koje mailove je slao, koga je zvao telefonom, i što je sve objavio na internetu?

EU od 2009. financira petogodišnji projekt koji nosi naziv Indect („Intelligent information system supporting observation, searching and detection for security of citizens in urban environment“), koji omogućava upravo navedeno. Prevedeno to znači: „Inteligentni informacijski sustav za podršku praćenja, pretraživanja i ispitivanja za sigurnost građana u urbanim područjima.“. Čak 17 institucija iz 9 zemalja rade na tom projektu. Među njima deset sveučilišta, dvije policijske uprave i pet poduzeća. Na stranici Indecta piše da je cilj razviti platformu za razmjenu i osiguranje podataka kako bi se spriječile teorističke prijetnje, ozbiljniji zločini, nasilje i „abnormalno ponašanje“. Tamo stoji je taj ovaj posljednji pojam uveden od Europske unije i da je uvijek „kontroverzan“: „Mi pod tim izrazom razumijemo kriminalno ponašanje“. Doista, kako će se kriminalno ponašanje automatski prepoznati? Trči li čovjek noću jer lovi autobus ili zato jer je u bijegu od zakona? Indect ovako definira abnormalno ponašanje: „Utrke, predugo sjedenje na jednom mjestu, sastanci sa više osoba, vikanje, sjedenje na podu u javnom prijevozu.“ K'o iz starog SSSR-a.

Indect će u konačnici razviti potpuni nadzor kroz jedan sveobuhvatni sustav koji različite tehnološke izvore (ulične kamere, leteće kamere, Internet, telefonski razgovori, mailovi itd) spaja u jednu cjelinu. Indect piše da će leteće kamere „pomoći policiji u svojim svakodnevnim ophodnjama ulicama, osobito u gusto naseljenim urbanim područjima, gdje je identifikacija i progon zločinaca pravi izazov.“ Prvo testiranje sustava planirano za 2012. na Europskom prvenstvu.

Mnogi već od početka masivno kritiziraju Indect. Njemački povjernik za zaštitu podataka Peter Schaar kritizira da ne može doći do podataka o projektu: „Nisam informiran o detaljima tog projekta. Svi pokušaji doći do konkretnih informacija, nažalost, nisu bili uspješni.“, rekao je za njemački magazin Kontraste na prvom javnom programu. Britanski Telegraph nazvao je Indect „orwellskim planom“. Njemačka Piratska stranka pokrenula je inicijativu imenom „Stopirajte Indect“.

Posao potpunog nadzora danas nije toliko težak. Svaki laptop ima WLAN i šalje svoje podatke kroz zrak u okrug od 50 metara. Svaki laptop također nosi ugrađenu kameru koju jedino softwareski možete isključiti, što znači, da je uvijek otvorena napadu koji nju može aktivirati bez vašeg znanja. Svaki laptop nosi u sebi mikrofoni, koji se također može samo isključiti softwareski, i da se neko hakira u vaš sustav, vjerojatno ne bi primjetili ništa – ni da vas se snima,

ni da prisluškuje. To su kamere koje pokazuju u vašu spavaću sobu, u vaš dnevni boravak. Ako su strojevi stalno uključeni, nadzor je u svakom trenutku moguć.

Apple je aktualno uveo svoj novi sustav iCloud, preko kojeg čak možete locirati svoj laptop bilo gdje na svijetu. Ako ga neko ukrade, možete ga čak isključiti "na daljinski". Cloud-computing je postao jedna od najvažnijih strategija za budućnost IT-tržišta. Vaši podaci na tuđim serverima. Skoro svaki pojedinac nosi mobitel u džepu – ako je cijeli dan pokretan, nosi ga cijeli dan. Noviji mobiteli imaju čak dvije ugrađene kamere, mikrofoni i GPS sustav. SAD je nedavno uveo zakon, da svaki mobitel do 2018. mora imati ugrađen GPS. Svaki nosač mobitela se s GPSom može locirati u metar. Svaki mobitel nosi oznaku imena i adresu nosača. Nove igračke također imaju implementaciju "nadzora za bolju igru". Microsoft Kinect za Xbox 360 je jedna od kamera koja stoji ispred televizora u dnevnom boravku i stalno pokazuje prema vama. Ta kamera snima toplinu i može prepoznati tridimenzionalne objekte u sobi. Indect će objedinjavati sve te podatke, baš prema informiranom tipu koji je napisao knjigu 1984..

Uvod u sustav Indecta navodio je Deutsche Welle, pišući o tome da je Nizozemska odlučila ograničiti slobodu putovanja. Na 15 velikih graničnih prijelaza prema Njemačkoj i Belgiji postavljen je automatski sustav nadzora. Mreža kamera snimat će vozila od 1. siječnja 2012. godine i podatke, primjerice podrijetlo vozila, usporediti putem kompjutera s popisom sumnjivih automobila i određenih rizičnih profila. Ukoliko sustav reagira, policija zaustavlja vozača. Te je planove potvrdilo nizozemsko ministarstvo migracija.

Prema ministarstvu migracija, kontrole služe borbi protiv krijumčarenja ljudima i ilegalnog useljavanja, pa će se na manjim graničnim prijelazima postaviti i mobilne kamere. Na autocestama unutar Nizozemske već se fotografiraju tablice automobila i provjerava jesu li vozači platili eventualne kazne. No, planovi vlade nailaze i na negodovanje u samoj Nizozemskoj. "Građani imaju pravo na život bez uhođenja i špijuniranja", rekla je stručnjakinja za pravo iz Rotterdama Inez Weski. "Sustavan i totalni nadzor" krši europsku konvenciju o ljudskim pravima. U Njemačkoj je Ustavni sud 2008. godine zabranio automatsko fotografiranje registarskih tablica.

SVLAČENJE I ZRAČENJE

Žurba je velika, a djelovanje usklađeno. Već početkom prosinca mediji su nas obavještavali da su na europskim aerodromima uvedeni 'skeneri za skidanje do gola'. Rečeno je da će „upotrebom skenera za cijelo tijelo na aerodromima biti spriječeni napadi (pjunitite mi u oko), ali njihovo korištenje još je uvijek sporno jer mogu oslikati golo tijelo. Europska komisija, sunce joj kalajisano, odlučila je, bez da se bilo s kime konzultirala, da se o na aerodromima u Europskoj uniji putnici službeno smiju početi kontrolirati uz pomoć skenera. Ponižavajući

tretman izgleda ovako: Putnici će morati ući u kabinu veličine telefonske govornice, raširiti noge, podići ruke i biti podvrgnuti pregledu tzv. terahertz zrakama. Riječ je o malim radarskim uređajima koji emitiraju određeni signal, a potom primaju refleksije. Nakon toga nastaje virtualna slika na monitoru, na kojoj se može vidjeti da li osoba koja se provjerava ispod odjeće ima opasne naprave. Za razliku od detektora metala, rečeno je, skeneri za tijelo mogu otkriti i tekućinu, prah i noževe s keramičkom oštricom – dakle sve potencijalno opasne predmete koji ne sadrže metal.

Do odluke o uvođenju takvih skenera došlo je nakon što je prije dvije godine spriječen napad na liniji Amsterdam – Detroit. Tada je 23-godišnji putnik iz Nigerije uspio prokrijumčariti eksplozivnu supstancu u avion (omogućila zaštitarske službe – inače, izraelske – koja je 'osiguravala' aerodrom, ali niti ne očekujemo da to o piše u vijestima). No, nerazumni putnici, a i neki političari, kojima očito nije dovoljno stalo do vlastite sigurnosti, počeli su protestirati zbog toga što će neki tipovi iz osiguranja gledati ljude u nudističkom izdanju. Dobra i humana Europska komisija pokazala je razumijevanje pa je „odobrila korištenje skenera na europskim aerodromima samo pod strogim uvjetima“. Tako je zabranjeno da skeniranje koje je obavljeno ostane sačuvano na serveru. Odmah mi je lakše.

Osim toga, analiza fotografija mora se obavljati u strogo izdvojenoj prostoriji, a zaposlenici koji rade na tome ne smiju imati direktan kontakt s osobom koja se kontrolira. Što je sve bullshit. No, u skladu s taktikom malih koraka, za sada, pisalo je, putnici imaju pravo odbiti takav način kontrole, odnosno zatražiti provjeru uobičajenim metodama. Vidjet ćemo koliko će dugo ta beneficija biti na snazi. A Europski parlament pozvao je zemlje članice EU da novu metodu kontrole putnika uvedu do kraja travnja 2013. godine.

PREDSJEDNIK KILLER

A pogledajmo kako dobre vijesti stiže od 'preko bare'. Pisac Paul Craig Roberst je u tekstu „Dan kad je Amerika umrla“ (mada je takvih dana bilo poprilično u zadnjih par desetljeća) pisao kako su mnogi očekivali da će predsjednik Obama vratiti odgovornost vlade prema zakonu, ali takvima sam još prije par godina mogao reći da su totalni naivci. Ali jebiga. Sada se dogodilo da je, kako piše Craig, Obama otišao još dalje od Busha i Cheneyja i 30. rujna 2011. zahtijevao izvanustavnu moć da se američke građane može (osim nedefinirano dugo držati u zatvoru bez optužbe) ubiti bez podizanja optužbe na sudu, i bez obzira na ustav, ako ih se smatra „prijetnjom“. Drugim riječima, „svaki američki građanin kojega se stavilo u kategoriju prijetnje nema nikakvih prava i može nad njima biti izvršena egzekucija bez suđenja i dokaza“.

Craig nas obavještava da se nije ostalo samo na riječima. 30. rujna 2011. je Obama iskoristio tu novu moć koju je zahtijevao i ubio dva američka građanina,

Anwara Awlakija i Samira Khana. Khan je, piše, bio šašavi lik povezan s magazinom Inspire kojega se teško može povezati s ozbiljnom prijetnjom. Awlaki je bio umjereni američki muslimanski svećenik koji je u američkoj vladi služio kao savjetnik nakon 9/11 kako bi se suprotstavio muslimanskom ekstremizmu. No, postupno se, promatrajući kako Washington koristi laži da opravda vojne napade na muslimanske zemlje, radikalizirao i postao kritičan prema američkoj vladi te rekao muslimanima da ne moraju samo pasivno prihvaćati američku agresiju i da imaju pravo pružiti otpor i boriti se. Zbog toga ga se počelo demonizirati i postao je prijetnja.

Sve što se zna da je se Awlaki držao propovijedi o nediskriminirajućima napadima Washingtona na muslimanske narode. Američke vlasti koristile su argument da su njegove propovijedi mogle imati utjecaj na neke od ljudi koji su pokušali terorističke napade, što i njega čini odgovornim za te napade. Obama je potom čovjeka proglasio nekom vrstom visoko rangiranog operativca Al qai'de, pa je ubijen bez suđenja – naravno, zato jer nije bilo pravih dokaza da je on ičiji operativac. Posthumno se počelo raditi na njegovom imidžu teorista. No američki ustav zahtijeva da se niti najgori ubojica ne može kazniti prije nego što je optužen na sudu.

Kad je Unija za američka građanska prava na federalnom sudu izazvala Obaminu tvrdnju da on ima moć narediti ubojstvo američkih građana, Obamin 'Odjel pravde' je rekao da je Obamina odluka da ubija Amerikance izvršna moć izvan dohvata suda. Ima li netko kome još nije jasno da tim dečkima jednostavno puca ona stvar za pravdu, zakone, ljude i živote? U odluci koja je, kako piše Craig, zapečatila sudbinu Amerike, federalni okružni sudac John Bates je ignorirao zahtjev ustava da se niti jednu osobu ne može lišiti života bez zakonskog procesa i odbacio slučaj, rekavši da je odluka na Kongresu. Obama je reagirao prije nego se mogao čuti priziv, koristeći tu odluku da uspostavi moć i produbi transformaciju predsjednika u cezara, koja je počela pod Bushom. Ubojstvo Awlakija poništilo je ograničenja koja je ustav stavljao na moć vlade. Sada američka vlada ne samo da može uhapsiti bilo kojeg američkog građanina i do kraja života držati ga u zatvoru bez predstavljanja ikakvih dokaza i presude već također može bilo koga ubiti na ulici (omogućeno Domovinskim zakonom donesenim povodom 9/11). Poanta nije tome da vlade nisu i prije ubijale svoje građane, kaže Craig, već u tome da nikad prije predsjednika Obame nijedan američki predsjednik nije zahtijevao pravo da ubija građane.

VRTOVI IZVAN ZAKONA

Na tragu totalitarističke svjetske države koja izranja ispred naših očiju, a koju većina ljudi kao da ne primjećuje jest i vijest koja se krajem 2011. pojavila po našim portalima pod naslovom „Novi zakon u Novom Zelandu oduzima ljudima osnovno pravo uzgajanja vlastite hrane“. Alex Jones, novinar Prison Planet TV-a, objavio je da je Novi Zeland donio novi zakon prema kojem je uzgajanje

hrane postalo privilegij, a ne osnovno pravo svakog čovjeka. Dva aspekta ovog zakona su alarmantna, prvi je opseg i utjecaj koji zakon ima, a drugi – da se to dogodilo tiho. Prijedlog zakona je donesen zbog WTO-a – Svjetska trgovinske organizacija, koja naravno ima iza leđa američka Agenciju za hranu i lijekove i pod velikim je utjecajem velikih kompanija (Monsanto-a i drugih). Zakon o hrani će utrti put za smanjenje biljne raznolikosti i poslovanje malih vlasnika u Novom Zelandu, na primjer, u načinu kontrole zakonitosti spremanja i trgovanje/zamjene/davanja sjemena. Sve će te radnje biti potencijalno nezakonite.

Prema novom zakonu ispada da vlada smatra da je ljudsko pravo na uzgajanje i dijeljenje hrane privilegij koji može dati samo vlada i koji se može u kratkom roku opozvati. To čini protuzakonitim distribuirati hranu bez odobrenja, a zakon definira hranu na takav način da to uključuje hranjive tvari, sjemenke, prirodne lijekove, esencijalne minerale i pića (uključujući i vodu). Kontrolom sjemena, zakon preuzima moć da uzgaja hranu daleko od očiju javnosti i stavlja ga u ruke kompanija za proizvodnju sjemena. Uzgoj hrane za distribuciju mora biti odobren, čak i za "kućne radinosti", a takvo odobrenje može biti odbijeno. U zakonu o hrani, policija može djelovati kao agenti za sigurnost hrane i mogu pretresati prostorije bez naloga, koristeći svu oprema koju smatraju potrebnima – uključujući i pištolje (članak 265-1). Članovi privatnog sektora također mogu biti pretresani od strane agenata za sigurnost hrane, po točki 243. Tako zaposlenici Monsanto mogu pretresati neki prostor uz potporu oružane policije. Zakon daje agentima imunitet od kaznenog i građanskog progona. Vlada je stvorila ovaj zakon kako bi bila u skladu sa obavezama prema Svjetskoj trgovinskoj organizaciji (WTO), a prema međunarodnoj shemi pod nazivom Codex Alimentarius.

Zakon će, prenosile su vijesti analizu Alexa Jonesa, potkopati napore mnogih ljudi da postanu samodostatni u svojim lokalnim zajednicama, što doista ne može začuditi nikoga tko nije svjestan postojanja globalne urote protiv čovječanstva kojoj je najgora noćna mora samodostatnost ljudi, otuda silna centralizacija i spoj korporacija i jakih neizabranih svjetskih tijela moći, poput Europske komisije. Banke sjemena i mreže razmjena sjemena mogu se zatvoriti ako nisu mogli dobiti odobrenje od vlade, a gubitak raznolikosti sjemena otežat će uzgoj vlastite hrane. Domaća uzgojena hrana i neko ili sve sjeme ne može biti razmijenjeno na skali ili frekvenciji potrebnoj za prehranu ljudi u zajednicama u kojima je komercijalno dostupna hrana postala preskupa ili nedostupna (na primjer zbog ekonomskog kolapsa). Ograničenja u trgovini hrane i sjemena brzo će dovesti do trajnog gubitka sjemena i mladica starih nepatentiranih sorti i prava njihova uzgajanja, kao i opće smanjenje biljne raznolikosti u poljoprivredi. Organski proizvođači starih sorti mogli bi izgubiti tržišni udio, što će dovesti do povećanja potrošnje slabo hranjivih tvari, i genetski modificirane hrane.

ŠERIFI ZA OVRHU

Da ne bismo pomislili da se to zbiva samo tamo nedgje daleko, u SAD-u ili na Novom Zelandu, neke od vijesti na koje su se mnogi ljudi koje znam naježili od nelagode bile su i one s početak studenog 2011. o našim tzv. „šerifima za ovrhu“ koji, kako je pisalo, „mogu upasti u kuću usred noći i skinuti vas do gola“. Ispalo je da naslov uopće nije pretjerivao, kao što se ponekad u naslovima zna raditi. Ti 'šerifi za ovrhe' moći će ulaziti u stan i plijeniti imovinu, pretresti stvari, pa i ljude, moći će ulaziti u zaključane prostore uz asistenciju policije, moći će ljudima uzeti stvari i kad ih nema kod kuće, uz nazočnost dva punoljetna svjedoka, i potom zaplijenjene stvari prodati na javnoj dražbi za najmanje pola njihove procijenjene vrijednosti. Ti utjerivači dugova od početak 2012. mogu plijeniti kuće, aute i plaće bez suda.

Pravo ime im je 'javni ovršitelji, a šerifima su prozvani zbog svoje velike liste ovlasti. Već je krajem 2011. ministar pravoduđa u tajnosti imenovao prvih dvadeset javnih ovršitelja, a do kraja godine još osamdeset, pa bi ih tako trebalo biti oko stotinu u 65 gradova. Brojni su političari i pravni stručnjaci skočili na noge kad se donosio Zakon o javnim ovršiteljima, koji je jedva prošao saborsku proceduru, jer je, kao rijetko koji akt, poslan i u treće čitanje. Međutim, na kraju je, kako to obično biva, ipak donesen usprkos mnogim argumentiranim prigovorima. Dr. Vladimir Gligorov s Bečkog instituta, pisalo je u tekstu, još je prije nekoliko godina rekao da se Hrvatska pretvara u policijsku državu na svim razinama, što nas stavlja uz rame s naprednim zemljama poput SAD-a i drugih.

NADZOR MOBITELA I KOMPJUTORA

Potom nas je na uvođenje totalitarne države podsjetila i vijest s početka prosinca 2012. čiji su izvor bili Wikileaksima, pod naslovom "Svi mobiteli i kompjutori pod tajnim nadzorom". Masovni obavještajni nadzor nad građanima nije samo stvarnost, već i lukrativna industrija u 25 država, otkrivao je WikiLeaks objavljujući detalje o tvrtkama koje zarađuju milijarde prodajom sofisticiranih špijunskih alata državnim vlastima, uključujući diktature. Sustavi masovnog prisluškivanja, ponajprije političkih neistomišljenika, ali i tzv. običnih građana, pisalo je, postaju stvarnost. WikiLeaks je objavio stotine dokumenata prikupljenih iz čak 160 tvrtki 'izvođača radova' u okviru obavještajne industrije zapadnih zemalja, koji rade na sustavima masovnog špijuniranja. Obavještajne agencije, vojne snage i policijske vlasti u mogućnosti su tiho, u masovnim razmjerima i pod krinkom tajnosti, prisluškivati razgovore i nadgledati računalne procese pojedinačnih korisnika bez pomoći i znanja davatelja telekomunikacijskih usluga. Korisnikova lokacija može se otkriti putem mobitela, naravno, ako 'meta' nosi uređaj sa sobom. WikiLeaksov projekt razotkriva i kako zapadne tvrtke prodaju opremu obavještajnim agencijama. U tradicionalnim špijunskim pričama, agencije poput MI5 prisluškuju telefone jedne ili dviju osoba 'od interesa'. U posljednjih deset godina, sustavi masovnog

prislušivanja postali su pravilo – obavještajne kompanije poput VASTecha tajno prodaju opremu koja snima i arhivira telefonske razgovore cijelih nacija. Druge lociraju sve mobitele u pojedinim gradovima, preciznošću od 50 metara. Na obavještajnom tržištu su i sustavi koji prate sve korisnike Facebooka i pametnih telefona.

Obavještajne tvrtke poput američke SS8, talijanske Hacking Team i francuske Vupen proizvode 'trojance' koji napadaju osobna računala i pametne telefone te uz registriranje i arhiviranje svake pojedine operacije snimaju čak i ono što se događa u prostorijama korisnika. Druge kompanije, poput češke Phoenexije, surađuju s vojskom u proizvodnji uređaja za analizu govora. Oni identificiraju korisnike po spolu, dobi i razinama stresa te ih prate temeljem 'govornih uzoraka'. U siječnju 2011. američka Nacionalna sigurnosna agencija (NSA) započela je gradnju postrojenja vrijednog milijardu i pol dolara u pustinji Utah, gdje će se obrađivati i arhivirati terabiti obavještajnih podataka. Telekomunikacijske kuće u svim zemljama spremno pružaju državnim vlastima informacije o klijentima.

Naslov jednog drugog teksta na internetu glasio je „Vaše lice i web mogu reći sve o vama“. Dovoljno je sjediti u kafiću, mobitelom uslikati par ljudi i brzo biti u mogućnosti saznati tko su, to su im prijatelji, kakvu glazbu vole, čak i predvidjeti njihov broj socijalnog osiguranja. Isto, naravno, vrijedi ako posjetite bilo koji od web-site sa slikama ljudi. Jednako brzo na njima možete identificirati bilo koju osobu, koliko god se oni potrudili sačuvati svoj identitet u tajnosti. Takvu tehnologiju je razvio Google, špijunski suradnik američkih obavještajnih službi i kao takav jedan od obavještajnih alata Elite. Bivši direktor Googlea Eric Schmidt rekao je da je tehnologija preopasna da bi je se pustilo u svijet, ali to su naravno prazne riječi – ona je već tu i bit će korištena. Tako bar kaže istraživač Alessandro Acquisti sa sveučilišta Carnegie Mellon, koje u svojem nazivu nosi imena dvaju od središnjih američkih elitnih obitelji, Carnegie i Mellon, koje uvijek iskaču u svim pokušajima da se krene tragom urote. Pa kako da onda čudi da baš oni razvijaju vrhunsku obavještajnu tehniku koja omogućava stalno nadziranje svih građana samo na temelju fotografije?

Koristeći svoj novi software za prepoznavanje lica s jednostavnim tehnikama pretraživanja Interneta, Acquisti je dokazao da se većinu ljudi danas može identificirati samo na temelju fotografije lica, a to može napraviti bilo tko. Drugim riječima, naša lica postaju naši identiteti, pa je sve manje moguće ostati anonimni u svijetu gdje se dnevno slikaju milijarde fotografija. Samo na Facebook ih se mjesečno stavi oko 2,5 milijarde. Acquisti je nabrojao zastrašujuće mogućnosti nove tehnologije, poput mogućnosti da vlasti stvore zastrašujući novi oblik nadzora masa. Istraživači su, u još jednom nevjerojatnom spinu na kakve smo već naviknuli u ovom svijetu novoovorvelovske demagogije, rekli da će takva tehnologija „demokratizirati

nadgledanje". Naravno, tehnologija će biti jako korisna (zijeve) u borbi protiv terorizma.

U jednom je tjedniku objavljen tekst naslovljen „Snimka mozga dokaz koji priznaje sud“. Nadnaslov je bio još precizniji: „S napretkom neurologije snimke mozga mogle bi odlučivati jesmo li nedužni“.

Kao i kod mikročipova, i ovakve ideje su nam već plasirane kroz filmove. One nas doista primiču nekoj doslovnoj inačici svijeta opisanog u distopijskim romanima poput Orwelovog, u kojem je skovan pojam „misaoni zločin“.

Ali sve u malim koracima.

Na početku teksta je rečeno da su početkom 20. stoljeća sudovi bili skeptični prema uvođenju poligrafa (‘detektora laži’) zbog njegove nesavršenosti i nepouzdanosti. Postavljeno je pitanje mogu li današnja testiranja laž pomoću fMRI-ja (funkcionalnog snimanja magnetskom rezonancijom) dati pouzdanije rezultate i biti prihvaćene na sudu. Suci izražavaju skepsu jer „slike koje prikazuju stanje nečijeg mozga, ma koliko to malo govorilo o samom stanju te osobe u trenutku počinjenja kaznenog djela, mogu imati neprimjereno velik utjecaj na porotu jer ‘izgledaju jako znanstveno i uvjerljivo.“ Suci danas mogu prihvatiti ili odbaciti fMRI podatke na sudu prema svojoj procjeni, jer magnetske rezonancije još ne mogu s apsolutnom pouzdanošću poslužiti ne samo kao detektor laži nego i kao pokazatelj duševnog stanja. Recimo, postoje rezultati snimanja fMRI-jom koju mogu razlikovati mozak iskrenog čovjeka od onog koji ima naviku laganja, ali ne mogu razlikovati laže li lažljivac u tom trenutku ili ne.

Tekst je zaključio: „Neurološki nalazi metodom fMRI-ja mogli bi promijeniti pravnu praksu i na još jednom osjetljivom području – odgovornosti maloljetnika za počinjena kaznena djela. Sadašnje pretpostavke da maloljetnici nemaju dovoljno zrelosti i odgovornosti, da su podložniji negativnim utjecajima i nemaju neovisnost kojom bi se izvukli iz loše situacije te da ima je karakter manje čvrst nego kod odrasle osobe mogli bi, umjesto automatske primjene, ovisiti o ‘fMRI čitanju karaktera’; cijeli koncept slobodne volje mogao bi jednog dana postati ovisan o onome što su od veza u našem mozgu, i kakvih, snimili uređaji za magnetsku rezonanciju. Zasad se čini da je nešto takvo u dalekoj budućnosti ali – tko zna? Ne bi bilo prvi put da nas napredak tehnologije iznenadi i natjera da se prilagođavamo u hodu.“

Doista, nikako ne bi bilo prvi put da nas se iznenadi.

TEHNOKRATI STIŽU

Više nije nova vijesti ona iz studenog 2011. da je Lucas Papademos novi premijer Grčke, a da „prijelaznu“ talijansku vladu vodi Mario Monti. Uz to što su

obojica kadrovi Unije (prvi je bivši viceguverner Europske središnje banke, a drugi bivši europski komesar), obojica su i članovi Trilateralne komisije, a Monti je uz to i istaknuti član Družbe Bilderberg, koja ovim putem napušta svoje dosadašnje „diskretno“ djelovanje i ulazi na europsku scenu – na velika vrata. Ne, „nije nam namjera ovdje raspredati o nekoj teoriji zavjere“, pisalo je u internetnom članku koji se bavio ovom temom, jer „ovo nije teorija zavjere nego njena praksa.“

I tu ćemo stati za ovu priliku.

Želim vam sve najbolje u novoj godini, nikome ne prepuštajte kontrolu nad svojim mislima i sve će biti u redu, a do slijedećeg posta...

...čitamo se!